

РАЗГНЕВЕНИЯТ БОГ

Copyright © 2020. ANGRY GOD by L.J. Shen

The moral rights of the author have been asserted.

© Евелина Пенева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3388-8

Л. Дж. Шен

Разгневеният
БОГ

Превод от английски:
Евелина Пенева

©ciela

*Посвещава се на Ратула Рой, Марта Бор
и на сребърната нишка, която прозира
във всеки мрачен житейски момент.*

*Какво има да каже дяволът за случилото се
изобщо не сме чули. Бог е написал цялата книга.*

Анатол Франс

Основна мелодия:

“Saints” – Echos

Плейлиста:

“Gives You Hell” – The All-American Rejects

“Dirty Little Secret” – The All-American Rejects

“Handsome Devil” – The Smiths

“Bad Guy” – Billie Eilish

“My Own Worst Enemy” – Lit

“Help I’m Alive” – Metric

“Bandages” – Hot Hot Heat

“Peace Sells” – Megadeth

“Boyfriend” – Ariana Grande ft. Social Club

Глава първа

Ленора

Ленора на 12; Вон на 13

Нищо не си видяла.
Не идва за теб.

Не видя даже лицето ти.

Всяка кост в тялото ми трепереше, докато се мъчех да залича от ума си онова, на което преди малко бях станала свидетел.

Стиснах здраво очи и се залюлях напред-назад, свита като скарида на коравия матрак. Ръждивите метални крака на леглото заскърцаха пронизително и задраскаха пода.

Открай време у мен се таеше страх, когато бях в замъка Карлайл, но допреди десет минути си мислех, че се плаша от призраците, а не от учениците.

Не предполагам, че ще се плаша от тринайсетгодишно момче с лице като това на скулптурата на *Спящият сатир*¹ – притежаващо ленива красота и невъобразимо властно.

Не от Вон Спенсър.

Израснала бях в замъка, но за пръв път се сблъсках с нещо толкова страшно като споменатото безочливо американче.

¹ „Спящият сатир“ е мраморна статуя в естествен ръст, приема на за пример за еротично изкуство; открита е през двайсетте години на XVII век в рова на замъка Сант Анджело в Рим. Предполага се, че е изработена през втората половина на II век пр. Хр. – Бел. прев.

Хората разказваха, че Карлайл е един от най-посещаваните от призраци замъци във Великобритания. Крепостта била построена през седемнайсети век и уж беше дом само на два призрака. Първият бил забелязан преди няколко десетилетия от слуга, който стоял затворен в подземията. Кълнял се, че видял призрака на мадам Тиндал, вкопчен в стената, умолявал за вода, твърдял, че съпругът ѝ я отровил. Вторият призрак – този на споменатия съпруг, лорд Тиндал – бил забелязан да се мотае из коридорите нощем, понякога посягал да изправи някоя застанала накриво картина, която обаче изобщо не помръдвала от мястото си.

Разправяха, че мадам Тиндал пронизала сърцето на лорда с нож за рязане на котлети, за по-сигурно даже завъртяла ножа. Намушкала го, когато осъзнала, той я бил отровил. Според легендата лордът искал да се ожени за млада прислужница, забременяла от него след десетилетията брак без деца с мадам. Ножът, кълняха се хората, все още можел да се види забит в гърдите на призрака и затраквал, щом убитият се засмеел.

Преместили сме се да живеем тук, когато преди десет години татко открил частното подготвително училище „Карлайл“, престижно учебно заведение по изкуствата с пансион. Поканил най-талантливите и надарени ученици в Европа да учат в него.

Всички поканени пристигнали. Все пак татко беше известният Едгар Асталис. Човекът, чиято скулптура, изобразяваща в цял ръст Наполеон и наречена „Императорът“, стоеше по средата на „Шанз-Елизе“.

Пристигналите ученици до един се страхували от приказките за призраците.

Всичко на това място си беше страшно.

Замъкът се издигаше след мъгливата долина на Бъркшир, очертанията му се издигаха като черни мечове в схватка. Бръшлян и шипкови храсти обвиваха каменните

външни части на двора и прикриваха тайните пътеки, по които учениците често се измъкваха нощем. Коридорите бяха лабиринт, който изглежда завиваше обратно към студиото за ваене.

Сърцето на замъка.

Учениците се разхождаха из фоайетата с изправени гърбове, поруменели страни, щипнати от май безкрайните зими и с напрегнати лица. Възпитаниците и преподавателите на подготвително училище за даровити деца „Карлайл“ гледаха отвисоко другите обществени училища като „Итън“² и „Крайгклоуан“³. Татко казваше, че обикновените подготвителни училища развиват безхарактерни, родени със сребърна лъжичка в устата посредством личности, а не истинските водачи. Униформата ни се състоеше от черни наметала с мотото на „Карлайл“, избродирано с лъскав златен конец върху джоба на гърдите от лявата страна:

Ars longa, vita brevis.

Това означаваше „Животът е кратък, изкуството е вечно“. Посланието беше ясно: нямаше друг път към безсмъртието освен изкуството. Посредствеността беше вулгарна. Светът беше овълчено място, а ние се нахвърляхме стръвно един върху друг, гладни, отчаяни, заслепени от идеализъм.

Едва на дванайсет бях в деня, в който видях онова, което не биваше да виждам. Бях най-малката ученичка в летните занимания на училище „Карлайл“, следващият по възраст беше Вон Спенсър. Отначало ревнувах от момчето с два пронизващи ледени къса в цепки вместо очи. На тринайсет Вон вече работеше с мрамор. Не носеше черното си

² „Итън Колидж“ е престижно средно училище за момчета, основано от крал Хенри VI през 1440 г. Намира се в графство Бъркшир, Англия. – Бел. прев.

³ „Крайгклоуан“ е подготвително, частно училище за деца от три до тринайсет години в Пърт, Шотландия. Основано е през 1952 г. – Бел. прев.

униформено наметало и се държеше така, сякаш е различен от останалите ученици, подминаваше учителите, без да им се покланя – нечувано поведение в училището.

Баща ми беше директор и дори аз се покланях.

Поклоните ми бяха плитички, така се оказваше, като се замислех.

Говореха ни, че сме се родили по-добри от останалите, ние бяхме бъдещите творци, събрани от цял свят. Имахме дарба, положение, пари и възможности. Само че ако ние бяхме от сребро, Вон Спенсър беше от злато. Ние бяхме добри, той беше блестящ. А когато ние сияехме ли? Тогава той грееше със силата на хиляда слънца и до един ни превръщаше във въглини.

Като че Бог го беше издялал другояче, с особено старание към детайлите. Костите на скулите му бяха по-остри и от острие на скалпел, очите му бяха в най-бледия оттенък на синьото в природата, косата му беше най-мастиленото черно. Толкова бял беше, че можех да видя вените му под кожата, а устата му беше червена като прясна кръв – топла, жива и измамна.

Омайваше ме и ме влудяваше. Също като всички останали обаче и аз се държах настрана от него. Не беше в училището, за да се сприятелява с този, с онзи. Съвсем ясен беше в това отношение и изобщо не стъпваше в столовата или в друго някое помещение, предназначено за общуване.

Какво друго притежаваше Вон, което на мен ми липсваше ли? Възхищението на баща ми. Не знаех защо великият Едгар Асталис трепери над някакво момче от Калифорния, но го правеше.

Татко казваше, че Вон ще създаде изключителни творби. И един ден ще го сравняват със самия Микеланджело.

Вярвах му.

И затова мразех Вон.

Всъщност мразех Вон допреди петнайсет минути, когато влязох в тъмната стаичка, за да промия снимките,

които бях направила предишния ден. Фотографията ме интересуваше като хоби, не като изкуство. Изкуството ми беше съсредоточено върху техниката „асемблаж“ – събирането и създаването на скулптури, при мен от отпадъци. Харесваше ми да взимам грозни предмети и да ги превръщам в красиви творения.

Да превръщам увреденото в безукорно.

Това ме изпълваше с надежда. Искях да направя безукорно всичко, което не беше съвършена надежда.

Трябваше да изчакам един от наставниците да ме придружи в тъмната стая. Такива бяха правилата. Имах обаче чувството, че снимките, които бях направила, ще са ужасно безлични. Не исках никой да ги види, преди да съм ги пооправила.

Беше посред нощ. В стаичката не биваше да има никого.

И ето как, понеже бях страшно, болезнено ревнива от Вон Спенсър, се озовах в ситуация, която ме накара да се почувствам объркана и странно ядосана на него.

В леглото се плеснах по челото, понеже си спомних колко глупаво се държах в тъмната стая. Измърморила бях едно „Съжалявам“, тръшнах вратата и хукнах обратно към стаята си.

Слязох по стълбите до втория етаж, взимах стъпалата по две наведнъж, бутнах се в статуя на воин, извиках леко и завих по коридора към спалните на момичетата. Всички врати си приличаха, а погледът ми беше прекалено замъглен от паниката, за да намеря стаята си. Отварях вратите наред и вмъквах глава, за да видя познатото одеяло, което майка ми беше изплела на една кука, когато съм била бебе. Открих стаята си и влязох, а почти всички момичета в крилото ме проклинаха, че съм ги събудила.

Гмурнах се в леглото и се скрих там под одеялото.

Не може да те намери.

Не може да влезе в спалните на момичетата.

Татко ще го изрита, ако го направи, какво като е гений.

После потракването на елегантните обувки по коридора накара сърцето ми да се качи в гърлото ми. Някакъв пазач запя приспивна песен в мрака. Чух свирепо, силно тупване. Гърлено стенание се надига от пода пред стаята ми. Свих се на още по-малка топка, въздухът засвири и захърхори в гърдите ми като монета в празен буркан.

Вратата се отвори със скърцане. Усетих порив на течение откъм нея, там, където този порив докосна кожата на ръцете ми, косъмчетата настръхнаха. Тялото ми се скова като парче изсъхнала глина, твърда, но крехка.

„Бледоликия. Черното сърце. Златния наследник.“

С тези думи бях чула чичо Хари – известен като професор Феърхърст между тези стени – да описва Вон пред свой колега.

Енергията, която Вон Спенсър внесе в стаята, не можеше да се сбърка. Тя изсмуква всичко останало като прахосмукачка. Въздухът изведнъж се насити с усещане за опасност. Все едно се опитвах да дишам под вода.

Усетих как коленете ми се удрят едно о друго под одеялото, докато се преструвах на заспала. Летата в замъка Карлайл бяха непоносимо влажни, а аз носех камизола и шорти.

Движеше се в мрака, но не го чувах, което още повече ме плашеше. Мисълта, че може да ме убие – всъщност буквално да ме удуши, – ми мина през ума. Не се съмнявах, че е нокаутирал пазача, който обхождаше нощем коридорани, за да се увери, че всички спазват вечерния час, и не издава шумове като от призрак, за да плаши учениците. Никой пожар не е толкова голям и изпепеляващ като родения от унижението, а видяното от мен тази вечер беше засрамило Вон. Бързах да си тръгна и все пак забелязах срама по лицето му.

Вон никога не се чувстваше неудобно. Носеше безочията си като корона.

Усетих как одеялото ми се дръпва надолу по тялото ми, открива раменете ми и се смъква към глезените само от едно движение. Гърдите ми като две брюкселски зелки – както ги наричаше по-голямата ми сестра Попи – щръкнаха през ризата ми, не носех спортния си сутиен, можеше да ги види. Стиснах още по-силно очи.

Боже. Защо ми трябваше да отворям проклетата врата? Защо трябваше да го виждам? Защо ми трябваше да попадам в радара на едно от най-талантливите момчета в света?

Той беше предопределен за величие, а аз бях предопределена за целта, която той сметеше за подходяща за мен.

Усетих как пръстът му докосва врата ми от едната страна. Студен и сух от ваенето. Прокара го надолу по гърба ми, стоеше над мен, наблюдаваше тялото ми, за което и двамата се преструвахме, че спи. Само че аз си бях съвсем будна, чувствах всичко – заплахата, която се излъчваше от допира му и уханието му на стипца, дъжд и сладникавата, едва доловима следа, която след това щях да откроя, че е трева. През тесния отвор на затворените ми очи виждах как е наклонил глава и ме наблюдава.

Моля те. На жива душа няма да кажа.

Толкова смайващо красив беше на тринайсет, че се чудех какъв ли ще бъде като възрастен? Надявах се никога да не откроя, въпреки че имаше шансове това да не е последната ни среща. Нямахме кой знае колко наследници на мултимилионери и известни артисти в този свят, а родителите ни се движеха в едни и същи кръгове.

Срещала бях Вон веднъж, преди да дойде в училището, през едно лято, докато със семейството си беше на почивка в Южна Франция. Родителите ми бяха на благотворително събиране с дегустация на вино, Байрън и Емилия Спенсър също присъстваха. Бях на девет, Вон – на десет. Майка ме беше намазала със слънцезащитен крем, поставила ми беше грозна шапка и ме беше накарала да се закълна, че няма да влизам в морето, защото не мога да плувам.

Така накрая се оказа, че го наблюдавам на плажа под навеса през цялата ваканция, докато прелиствам страниците на книгата, която четях. Вон се хвърляше във вълните на Средиземно море със слабото си тяло – тичаше право срещу тях с настървението на ожесточен воин – и измъкваше медузи на брега, държеше ги за горните им части, за да не го опарят. Един ден ги мушкаше с ледени близалки, докато не се увери, че са умрели, и после ги срязва, междуременно си мърмореше, че медузите винаги се разполовяват идеално, без значение от посоката, в която ги режеш.

Странен беше. Жесток и различен. Нямах никакво намерение да говоря с него.

По-късно, по време на едно от многото големи събития през седмицата, той се промъкна зад фонтана, на който седях облегната и четях книга. Раздели шоколадов сладкиш, който сигурно беше отмъкнал преди вечеря. Подаде ми половината, без да се усмихва.

Простенах и го приех глупаво убедена, че вече съм му длъжница.

– Майка ще получи сърдечен удар, ако разбере – казах му. – Забранила ми е да ям сладко.

Напъхах цялото парче в устата си и с мъка започнах да премятам лепкавата каша, щедрата заливка от нуга лепнеше по зъбите ми.

Устата му, цепка на неодобрение, разрязваше иначе стоическите му черти.

– Майка ти е отврат.

– Майка ми е върхът! – възмутено възкликнах. – Освен това те видях да ръгаш с пръчка медузите. Нищо не разбраш. Ти си само едно лошо момче.

– Медузите нямат сърца – провлачено ме осветли, сякаш при това положение поведението му е напълно приемливо.

– И ти нямаш – не се сдържах и облизах пръсти, гледах недокоснатата половина от сладкиша, която държеше в ръката си.

Намръщи се, но по някаква причина не изглеждаше разстроен от думите ми.

– Нямаат и мозъци. Като *тебе*.

Гледах напред, все едно го няма. Не исках да споря, нито да правя сцени. Татко щеше да се ядоса здраво, ако повиша глас. Майка щеше да е разочарована, което беше някак още по-лошо.

– Каква си само примерна – подразни ме Вон, очите му пакостливо светеха. Вместо да си изяде сладкиша, той ми подаде и второто парче.

Приех го, мразех се, че се бях поддала.

– Страшно добро, възпитано, скучно момиче.

– А ти си грозен – свих рамене. Всъщност не беше. Но ми се искаше да бъде.

– Грозен-негрозен, ако искам, мога да те целуна и ти ще ми позволиш.

Задавих се с какаовата каша в устата си, книгата ми падна на земята и се затвори без книгоразделител. *Бам*.

– Как ти хрумна? – обърнах се към него възмутена.

Приведе се по-близо, застанахме плоска гръд до плоска гръд. Миришеше на чуждо, опасност и неудържимост. Вероятно на златни калифорнийски плажове.

– Защото татко ми каза, че добрите момичета харесват лоши момчета, а аз съм лош. Ама *наистина* лош.

И ето ни сега отново заедно. Лице в лице. Той – каква трагедия само! – беше всичко друго, но не и грозен и май размишляваше как да постъпи с нашата нововъзникнала обща тайна.

– Да те убия ли? Да те нараня ли? Да те изплаша? – чудеше се и от него се излъчваше груба сила.

Гърлото ми се свиваше около буца, която отказваше да премине надолу.

– Какво да те правя, *Примерната*?

Спомни си галения ми прякор от онзи ден на плажа. И някак това влоши още повече положението. Досега се държахме така, сякаш не се познаваме.

Вон се приведе, така че лицето му да застане на една линия с моето. Чувствах как топлият му дъх – единственото топло нещо у него – се плъзга по врата ми. Гърлото ми пресъхна, всяко вдишване ме разсичаше като с нож. Продължих играта. Ако решише, че съм сомнамбул, тогава гневът му можеше да ми се размине.

– Колко те бива в пазенето на тайни, Ленора Асталис? – Гласът му се уви около врата ми като въже от бесилка.

Кашляше ми се. *Трябваше* да се изкашлям. Той ме ужасяваше. Мразех го с жарта и настървението на хиляда слънца. Караше ме да се чувствам плашливо хлапе и доносница.

– Така, така. Щом си достатъчно изплашена да се прес-труваш на заспала, тогава те бива и да пазиш тайна. Така стои положението при теб, Асталис. Мога да те превърна в пепел и да наблюдавам как пращинките от теб танцуват в краката ми. Малка моя циркова маймунке.

Може и да мразех Вон, но себе си мразех повече за това, че не му се опълчих. Че не отворих очи и не му се изплюх в лицето. Да му извадя тия неестествено сини очи. Да го подразня на свой ред за всички случаи, в които той беше дразнил всеки от нас в училището.

– Впрочем клепачите ти потрепват – сухо каза той и се изсмя.

Изправи се, пръстът му спря за кратко в основата на гърба ми. Щракна с пръсти и от щракането само дете не изскочих от кожата си, изахках. Стиснах още по-здраво очи, продължих да се преструвам на заспала.

Той се разсмя.

Кучият му син се разсмя!

Засега смияваше ли се над мен? Под око ли щеше да ме държи занапред? И да си отмъсти, ако си отворя устата, така ли? Страшно непредсказуем беше. Не бях сигурна какво ще представлява животът ми сутринта.

В този момент осъзнах, че може и да бях Примерната, но Вон беше подценил себе си преди три години.

Той изобщо не беше момче. Той беше божество.

* * *

Малко след случилото се по време на лятното училище в замъка Карлайл изгубих майка си. Жената, която постоянно се страхуваше да не би да изгоря от слънцето, да не си олющя коляното, заспа и повече не се събуди. Сърдечен удар. Открихме я в леглото като прокълнатата принцеса на „Дисни“, със затворени очи, лека усмивка на покритото с едва видима руменина лице и пълна с планове за сутринта.

В онзи ден трябваше да се качим на яхта за Солун, да се отправим на пътешествие, в търсене на историческите съкровища; пътешествието така и не се състоя.

За втори път ми се прииска да се престоря на заспала, докато целият ми живот се променя към по-лошо – без никаква друга причина освен това, че може да се случи. Адски изкушаващо беше да се потопя напълно в самосъжалението, но се удържах.

Имах две възможности: да рухна или да изградя по-силна своя версия.

Избрах второто.

Когато татко прие работата в Тодос Сантос две години по-късно, вече бях друго момиче; то не се преструваше на заспало, когато трябваше да се опълчи.

Попи, по-голямата ми сестра, замина с него в Калифорния, но аз поисках да ми позволи да остана в Карлайл.

Останах там, където беше моето изкуство и където нямаше да се сблъскам с Вон Спенсър.

Вече не се страхувах.

Преживяла бях най-голямата загуба и бях оцеляла. Вече нищо не можеше да ме изплаши.

Дори и един разгневен бог.